

OZVĚNY SMIDARSKA

ÚNOR 1994
Kč 4,-

8

Z obsahu čísla: Slovo starosty X Jak jsme vyráželi v dobách bohatýrských - kapitola ze seriálu F. Vaníčka X Slovo ke členářům - F. Vaníček X Život a dílo K.S. Šnajdra X Historické okénko X Malbika X Křížovka

SLOVO STAROSTY

S uplynutím roku 1993 skončil třetí rok činnosti Obecního úřadu ve Smidarech. Je dostatek času k zamyšlení a zhodnocení vykonané práce a porovnání skutečnosti s programem a cíli, které si OÚ při svém zvolení stanovil.

- Prvořadým úkolem bylo zajistit finanční prostředky na dokončení rozvodové sítě veřejného vodovodu ve Smidarech. Úkol byl splněn a byla navíc provedena přípojka do Chotělic. Vynaložené finanční náklady činily 2,1 mil.Kč.
- Neméně důležitým úkolem bylo zprovoznění Sokolovny. Tento úkol byl rovněž splněn a finanční náklady představují téměř 2,5 mil. Kč.
- Byla provedena oprava střechy budovy OÚ v Chotělicích - náklad 50.000,- Kč.
- Vybudována místní komunikace v Červeněvsi, místnost pro rozhlas s nákupem nové rozhlasové ústředny - 300.000,- Kč.
- Provedena úprava místních komunikací / ulice Kaprova, Nová, Žižkova, hřbitov/ a chodníků / na Hradčanech, u chovatelského areálu/ - finanční náklad 100.000,- Kč.
- Byly provedeny nátěry veřejného osvětlení /Smidary L.Hora, Červeněves, budov /zdravotní středisko, OÚ, základní a mateřská škola, Sokolovna/ provedena úprava atiky v ZŠ a zateplení oken /lěsnění/ v ZŠ a MŠ.

- Na Stávku byla provedena panelová vozovka v hodnotě 150.000,- Kč
- Pro zlepšení služeb občanům byl zakoupen kopírovací stroj a pořízen počítač - finanční náklady 250.000,- Kč.
- Byla zpracována projektová dokumentace na vodovod Chotělice a Červenýves a připojení části kanalizace na čističku odpadních vod v Triole v hodnotě 170.000,- Kč.

Mimo uvedené práce byla prováděna řada drobných akcí a vynaloženo nemálo finančních prostředků. Zde je nutné připočíst podíl OÚ na zajištění skládky odpadů, na kterou OÚ přispívá ročně částkou 50.000,- Kč.

Při současné situaci nedostatku finančních prostředků lze s uspokojením konstatovat, že bylo vykonáno poměrně dost a nyní půjde především o tu skutečnost, abychom si všichni uvědomili, že vybudované hodnoty, ať už nové nebo ty z minulosti, musíme dobře udržovat a chránit. Bohužel naše chování bez rozdílu věku svědčí o pravém opaku. Lze jen stěží zdůvodnit proč řada občanů místo po chodníku chodí po zeleni u zdravotního střediska, jízda na kole po chodnicích se stala módou apd. Pro zábavné hry našich dětí bylo zpřístupněno hřiště u školy, ovšem skutečnost je úplně jiná. Mládež využívá prostor u parkoviště u zdravotního střediska, ovšem její chování zvláště ve večerních hodinách je předmětem kritiky řady občanů. Je podivuhodné, že rodiče i když bydlí v dohledu, nechají bez povšimnutí své děti takto, lidově řečeno, řádit. Je pravdou, že se na tomto místě schází mládež i cizí a z jiných částí Smidaru. Obracím se proto na všechny mladé i na Vás občany, abychom společně čelili těmto nešvarům. Nemáme mládež omezovat, ale všechno má své meze.

A nyní v krátkosti o nejbližších záměrech. V letošním roce byl schválen finanční plán OÚ ve výši 5 mil. Kč. Je v něm obsažen normální chod života obce a počítá se zároveň s provedením oprav místních komunikací, hřbitovů a vybudování vodní nádrže u Trioły. Při dobrém vývoji financí i s provedením vodovodu v Chotělicích. Chceme vytvořit podmínky a provést i první kroky k zavedení plynu do našich domovů. Jsou to nemalé úkoly, které lze splnit pouze za předpokladu dobré spolupráce OÚ a všech občanů.

Jan Šefara
starosta

PhDr. František Vaníček

Tříšť postřehů ze Smidar a okolí

/ Lidé, místa, příběhy /

Všem, kdo má rád Smidary



Gottsche
s Eržikou

aneb Jak jsme vyráželi
v dobách bohatýrských

Sag mir, wo die Blumen sind.
Wo sind sie geblieben?
Sag mir, wo die Blumen sind.
Was ist geschehen?

Zpívala Martene Dietrichová

V předchozí kapitole jsme si vyprávěli o hospodách v našem městečku, vzpomínáte?

Ale i kolem Smidar byly hospůdky, roztroušené jako hříbky v lese. Patřily také do našeho rajonu, byly útulné a blízko, co bys kamenem dohodil, chodívali jsme tam většinou pěšky, jen občas, když to bylo o kousek dál, jsme vytáhli kola.

V Chotělicích **U ZELENEHO HÁJE**, skoro naproti zámku pana hraběte Mensdorfa – Poulletiho, vládl František Procházka, bratrance bratří Pavlíků, chotělického hajného a hostinského ze Smidar, mého dědy. Jeho syn Franta Procházka junior, přešel od výčepu **U ZELENEHO HÁJE** do Prahy, kde proslavil svůj rod a jeho povolání až ke hvězdám. Stal se barmanem a pak šéfem v nejproslulejší české hospodě **U ZLATÉHO TYGRA** v Husově ulici na Starém Městě, kde točil piviště jako křen pro obyčejné Pražany i pro uměleckou bohému a její hosty z celého světa. **ZLATÉHO TYGRA** vyhledávali i nahodilí návštěvníci Prahy, přijíždějící z venkova, často i ze Smidarska. A pan Procházka jim servíroval "tygrové" speciality, na talířku pivní sýr nebo krájené ouřty s cibulí a octem, ten študácký kaviár, jak tomu žertem říkával. A oni to zapíjeli kyblíčky plzeňského kloktadla, toho božského nektaru, a šenkýř se vyptával na Chotělice a Smidary, při vzpomínkách měl zamžené oči.

Dočkal se penze, tenhle nejslavnější český barman, Franta Procházka z Chotělic, ale od svého povolání, jemuž upsal duši jako dábli a které pozvedl k epochálnímu kumštu, nedezertoval. Čepoval dál plzeňské v pražském hotelu **C o n t i n e n t a l**, kde zemřel přímo u pípky.

"Toho bohďá nebude, aby český výčepák od pípky utíkal," parafrázuje známou větu naší historie smutný král české literatury, Bohumil Hrabal, jeden z největších českých spisovatelů vůbec, a určitě největší pivní a básnický pábitel a štamgast **ZLATÉHO TYGRA**, když líčí Procházkovu smrt.

.....chci psát Zlaté Praze o tom, jak dovedeme slavit Modrý pondělí **U ZLATÉHO TYGRA**, kde královal jako výčepní a vedoucí pan Procházka s viržinkem, který určoval, kdo pivo dostane a kdo ne. Pan Procházka, už dávno v penzi, miloval tak plzeňské pivo, že když opustil **TYGRA**, tak ještě čepoval pivo v hotelu **C o n t i n e n t a l**, v Contim. Tam ve sklepě na takzvané krátké vedení čepoval do sklenic s ouškem, do pohárů, natočená piva dal do výtahu, zmačknul knoflík a výtah vynesl do lokálu ten tekutý chléb, ty krajíce mazané máslem, jak plzeňskému pivu se říká **U TYGRA**. A tady jednou, když zmačknul knoflík ve sklepě výčepu v Contim, tak na nebesa stoupaly sklenice už naposled, protože pan Procházka zůstal už ve výčepu sám, už sjely dolů jen prázdné sklenice a poháry, protože pan Procházka byl mrtev. Toho bohďá nebude, aby český výčepák od pípky utíkal! Sražen infarktem sám v hotelu **C o n t i l**. A ve sklepě.

A tak vstoupil chotělický Franta Procházka, slovuťný barman a šéf **Z L A T É H O T Y G R A**, do české literatury a stal se nesmrtečným.

Na druhém konci Chotělic byla hospoda **U HLAVNIČKŮ**.

Tam se přicházelo ze Smidar po silnici vedoucí z Hradčan kolem budovy bývalého infekčního pavilonu. Když minete domek rodiny Flígrových, který stojí na samém okraji města, otevře se vám z východní strany působivý pohled na panorama Smidar. Před vstupem do Chotělic se ze západu zvedá táhlý **Z e m a n s k ý k o p e c**.

Tady mi to nedá. Kdepak. Přerušíme na chvíli naše vyprávění, uděláme si malý exkurz, kratičkový výlet do budoucna, přeskočíme roky – a jsme v dnešní době. Já vím, že mi odpustíte tahle intermezza, vždyť nejsou vůbec samoučelná, to poznáte.

Položím vám otázku. Byli jste se už někdy projít na vrcholku **Z e m a n s k é h o k o p e č k u**, který se mírně zvedá nad Chotělicí? Jestliže ne, pak vám radím, abyste to zkusili. Byl jsem tam naposled začátkem října loňského roku.

A řeknu vám, dlouho, dlouho jsem se díval na krajinu přede mnou, kde v údolích leží Chotělice a Smidary. Kol dokola lány čestově zorané černavé půdy, protkané pruhy ještě zelených luk, tenounké silnice, vroubené stromy, po nichž se pohybují jako brouci traktory a nákladní auta převážející vysoko navršenou řepu, tamhle odbočuje dolů cesta, vinoucí se pak podél řeky až na smidarský Stávek, jsou vidět komíny obou textilních továren našeho městečka a věž kostela svatého Stanislava, v polích a lukách plují ztracené ostrůvky remízků, kde hledá útočiště zvěř, v pozadí lesy a na nejvzdálenějším obzoru tušíš obrysy vyšších hor.

Na obloze svítí slunce, už nepálí, ale prosvěcuje a protepluje krajinu, do ticha zaznívají výstřely honců, dutě kontrapunktované ozvěnou.

Je babí léto léta Páně 1993.

Tohle je ten kousek země, jenž nám byl osudem prisouzen k životu, práci a lásce, k narození i smrti, k rozchodům i návratům, k nezapomnění.

Takových krásných míst je v Chotělicích víc, víc než si myslíte. Jen malý kousek, vzdušnou čarou od **ZEMANCE** / takhle se také familiárně chotělický vršek nazývá/ asi... ale víte, co? Sejdeme raději dolů, projdeme se po Chotělicích, jenom chvíli, podél Hofmanovy vily, bývalého Dostálova zahradnictví, kolem domu Řeháčkových, zahrneme tam, kde nyní bydlí pan polesný Flégr, až k Hlavničkově hospodě, vystoupíme pak několik metrů do kopečku a odbočíme cestou kolem hřbitova. Jsme na místě. Stojíme na náhorní planince, kde je třešňový sad. Něco nám našeptává, že tohle místo je jako stvořené k pohlazení duše člověka dneška, aby ztlátilo jeho neklid ze stále vzrůstající zkaženosti a zla lidstva.

A máte-li štěstí a je pěkné počasí, rozhlédněte se z okraje sadu po krajině, zjistíte s úžasem, že se díváte daleko a hluboko. Tamhle jsou Krkonoše, nejvyšší české hory, a tohle je Podhůří, rozeznáváte Ostroměř, Miletín....

Tomuhle kouzelnému místu říkají Chotěláci **NA CHLUBNOVCE**. Nepátral jsem po vzniku toho názvu, ale vytvořil jsem si vlastní etymologickou hypotézu, které můžete věřit, anebo raději ne, protože nemá žádné reálné opodstatnění, neb vytryskla jen z mého rozpoložení a nálady, když jsem **NA CHLUBNOVCE** byl. Já už vím, proč ti říkají **CHLUBNOVKA**, protože se chlubíš, chlubíš se rajskou zahradou, kde kvetou a zrají třešně, a chlubíš se pohledem do dálky, v níž se zjevuje krajina našeho domova, pohledem, při němž se tájí dech. Jsi **CHLUBNOVKA**, jsi, chlubíš se, máš se čím chlubit.

Někdy si ani neuvědomujeme, kolik zeleně nás v Chotělicích obklopuje ze všech stran. Přicházíme-li sem od Smidary po hlavní státní silnici kolem M e d ě ř í č s k é h o m l ý n a, vynořuje se před vámi obrázek Chotělic jako v kulisách pohádkové hry, začarovaný zámek v lese, proti němu v podzámčí prosvítají střechy domů, na konci Chotělic se krajina rozevírá a lesy ustupují, ale neutečete daleko, ba ne, na blízkém vršku už na vás zase čekáme, a lesy poslušně přiběhnou a vezmou vás útokem dokonce z obou stran, a když sestupujete z kopečku, cítíte jejich blízkost až na rozcestí k "pyrámu", kde se cesty dělí, ale i pak nás lesy doprovázejí podél obou silnic, chomutické i veselské.

I já mám jedno místo v Chotělicích nade vše rád. Bylo to před mnoha lety, když jedna z mých nesčetných dcer byla ještě malá. Byli jsme spolu v chotělickém lese na houbách, tam někde za R a s á k e m jsme ztratili orientaci. Přes hodinu jsme hledali cestu ven, nemohli jsme se však z lesa dostat, protože na okraji byl bažinatý široký potok prorostlý rákosím. Přece jenom jsme se nakonec přebroдили. Stanuli jsme jako očarováni. Moje dcera z pocitu získané svobody, já z pohledu na krajinu. Vůkol zářily zelené louky, nad námi modrá obloha s bílými útržky obláček, dolů padalo sluneční zlato, příroda hýřila barvami, vedle mne poskakovala dcera jako kůzle, spadla z ní únava z lesa a strach, zabíhala do luk, věnčila se květinami, smála se když se korunovala na královnu víl. Před námi v dálce Chotělice a Smidary, jako maják nás vedla stále se přibližující věž kostela, šli jsme po ní přes šišinu, vanul mírný větřík, vzduch voněl, ptáci zpívali, kráček jsem hrdě, pohled zdívený krajinou, v rukou košíčky hub po boku skotačila a výskala královna víl, luční květy ji barevně blyskalo v rozpuštěných vlasech jako sluneční neonky, nad hlavou rozpustilé parapíčko ze širokánského klobouku lesní bedly, šli jsme vstříc bezpečí a jistotám svého domova.

Tak a teď vrátíme KULO ČASU zpátky, ze současnosti do doby našeho mládí. Panečku, kdyby to šlo takhle lehce otáčet tím kolem, ale to je jenom fikce, všichni to víme, výmysl, náš sen, to my jenom v duši a na papíru můžeme dělat všelike čertovinky, rozletět se z přítomnosti do minula a zase volky nevolky popojíždět zpátky a na chvíličku si zarejdit i v budoucnosti. Ale kdyby to opravdu šlo, jen říct, nasedat a už se jede, toč se kolo kolo mlýnský za čtyři rýnský, to bychom to rozfofrovali, chlapi vlčňovjané, jako to milionové kolo v televizi, co posvěcuje bába tutovka. Co říkáš, bábo zlatá, tutovko marnotratná, co říkáš tomuhle nápadu, co kdybyste to zkusili v té televizi a přestali se bahnit a korejnit v milionech a začali roztáčet zlaté kolo tak, že by lidé na něm vyhrávali zdraví, krásu, ztracenou lásku, vzdálené mládí a dětství, na něž nemohou zapomenout, a mámu a tátu, kteří by se zase vrátili domů. To by byly haupttrefy, krucinálfagot, co říkáš. Vždyť i ty sama, bábo tutovko, ty sama bys roztočila KULESU ŠÍŠTÍ a čekala s napětím, až kulička přestane poskakovat a zastaví se na onom roku tvého života, kdys byla nejlépeštější, kdy ti bylo osmnáct a ty ses zalykala půvabem a bylas plachá a něžná a vzrušivá jako laň, kdy se pro tvoje oči-fialky orosené prali chlapi v hospodách, kdys voněla jako snítka kvetoucího jasmínu. Sakryš, co ty na to, tutovko, bábo jedna zlatá, sevrklá.

A tak se na nás neztejte, že si pohráváme s časem jako s ping-pongovým míčkem, snad to odbočení bylo delší, než jsme předpokládali, alespoň trochu jsme se však snažili vám to vynahradit několika přírodními obrázky z chotělické krajiny.

Někdy se tam zajděte podívat, ale určitě, na Z e m a n s k ý v r š e k, N a Ch l u b n o v k u, na luka u lesa za R a s á - k e m, projděte Chotělice, kolem zámku, ucítíte dech lesů, až k pyramidě, a i dál.

Uvidíte, že máme pravdu.

Je tady hezky, je.

Nezapomeňte.

A teď už jsme opravdu zase v minulosti.

Ale my jsme si to tehdy, jako mladí kluci, natírali do Chotělic nejraději zkratkou po Stávku a romantickou úzkou pěšinou podél náhonu Cidlíny. Pravda je ovšem, že jsme tenkrát přírodní krásy moc nevnímali. Nám šlo o něco jiného, o kamarády, tancovačky, holky, vzrůšo, písničky, muziku.

Těžko se to dá starším lidem vysvětlit. Někteří z nich to nepoznali vůbec. A druhí? Dávno už na to zapomněli.

Ale i my nyní po letech, neuvěřitelně rychle uplynulých, máme na to možná jiný názor. Nebo ne?

Uděláme si krátké srovnání s dneškem. Uvidíme !

Tenkrát se neříkalo dyskoška, nechodilo se na dýzu, ale na čaje nebo prostě na tancovačku, kluci si tolik nedovolovali na holky jako teď holky na kluky, tenkrát to nebyla tak bezostyšná " votíračka", kluci a holky byli do sebe víc zamilovaní, přes veškerá silácká slova pociťovali kluci k holčkám jakousi posvátnou bázeň, směsici obdivu, ostychu a strachu z jejich krásy a křehkosti, pocity, které pak už nikdy neztratili.

Ale svět se změnil, generace a styly se vystřídaly, národní a sociální revoluce se změnily v sexuální, atmosféra zpornografičtěla až k nevíře, všechno se otočilo, dnes na balkoně stojí Romeo a dolů do roští ho táhá Julie, role se vyměnily.

Jsou jiní, anebo se nám to jen opravdu zdá po těch letech ?

Ať se nám to líbí nebo ne, jsou jiní. A proč by nebyli? Svět, ve kterém žijí, zhrubl a zbrutalizoval ad absurdum. Proč by měli být mladí chlapi a dívky jiní v prostředí přetvářky, falše, zlodějn, nenávisti, proradnosti a zákeřnosti, vražd a válek ? Nárazy s tímto světem otupily jejich city a vnitřní život.

Není už prostě v jejich silách pochopit šrámkovskou lyriku dřívějších generací. Všiml jsem si onedlou, a bylo mi něčeho hrozně líto, jak při televizním vysílání M ě s í c e n a d ř e k o u přihlížející mládež z mého rodinného klanu při milostném setkání Slávky Hlubinové s Vilíkem Roškotem propuká nad jejich " naivním erotickým primitivismem" v hurónský smích.

Ale přesto věřím, že i mezi nimi doutnají jiskérky čistoty a lásky, té nejkrásnější a nejcennější hodnoty lidské, jsou jen přitlumeny a přidušeny nánošem světa. Jednou se rozhoří a po obloze života se rozprsknou jako gejzír nádherných rachejtlí.

KDYBY TAHLE NADĚJE ZŮSTALA JEN NADĚJÍ, PAK BUDOUCNOST LIDSTVA JE DĚSIVÁ.

Tyhle úvahy však přenechme jiným. Vraťme se raději do reality našeho mládí.

Právě takového kluka jsme měli v partě, co se rád o holkách vykecával, ale v jejich přítomnosti ztrácel glanc a kuráž. Jmenoval se Slávek. Už kvůli němu jsme nemohli chotělické záhavy nikdy vynechat. Zbožňoval tam jednu holku, ale nikdy jí to nedokázal říct.

Na každé tancovačce, ať u HLAVNIČKU nebo u ZELENÉHO HÁJE, náš stůl sršel veselím a vybuchoval smíchem, zvedali jsme sklenky nazdařbůh, nahazovali ty kouzelné klábosy mládí o ničem a potápěli se na parketu jako máklí šamani. Jen Sláva zpevňoval odvahu a shromažďoval síly k velkolepému činu, jedinému, na který se za celou noc zmátořil.

Když nazrála hodina II a muzikanti začali sladceji cucat mosaz a omotávat tančící páry sametovými tóny kláročů a ság, Slávek, jenž byl vyznavačem pomalých tanců, vyrazil s nadlidským odhodláním ke stolu, kde seděla ona dívka, a se zmučeným pohledem ji odváděl na parket.

Ať hráli jenom k jednomu tanci nebo celou sérii skladeb / a to Šperkova kapela uměla znamenitě, až se z tanečniců lilo jako z okapů/, Slávkovi se vždycky podařilo jen jednou za večer ze sebe vysoukat tu nesmyslnou větu, kterou si připravil: "I a - p a r d o n m a d a m ." Ale ona mu nikdy neodpověděla, protože nechápala potrhlou mluvu zamindrákovaných pásků a byla vážná a odměřená.

Ale Sláva byl šťastný, jak býval snad jen zamilovaná blecha, celou noc mlel v nepopsatelné euforii o těchto avantýře, jak na tu tvrz na parketě najel, a já vám, pánové - dámové, s ní šoumenil jak mišuge, ta vám tála jako snítka jáře, co bych líčil, a jak se se mnou rozlomile bavila, a já na ní I a p a r - d o n m a d a m - I a p a r d o n, a ona se smála, a já to do ní hustil, I a p a r d o n m a d a m I a p a r d o n, a ona měla hezký rozsvícený kukadla a šmarjá Josef pusinku špulinku, a já vostošest, pánové, kul železo, pokud bylo žhavý, nepřestával jsem a pořád do ní I a p a r d o n m a d a m I a p a r d o n...

Sláva vám byl kluk k popukání, my jsme věděli, že to takhle vůbec nebylo, že tvrz o tom Slávkově zbožňování nemá ani tušáka, že spolu na parketě mlčeli jak leklý ryby a že Sláva číhal jen na okamžik, kdy ze sebe vyhrkne Zaž do nich v tanci

nějaký voprůz silně vrazil tu podivnou polovětu, ten zkomolený paskvil, čertví, kde to sebral, snad byl sám autorem těch slov, l a p a r d o n m a d a m l a p a r d o n, nám bylo vždycky jas-
ný, že Sláva na holky nebyl, nebo spíš to s nima neuměl, a ještě
k tomu měl pech, že narazil na tuhle mimózu, my jsme to věděli a
Slávek věděl, že to víme, ale vůbec nám to nevadilo a v jednom kuse
jsme ho provokovali, aby nám vyprávěl o tom grandiózním cajdáku
s tou ledovou pěknicí z Chotělic, Slávo, no tak, ještě jednou nám
to řekni, jaks to na ni vypálil, jaks na ni najel, ale dyk sem
vám to, kluci, už stokrát říčil, no tak, Slávo, nač ty cavyky, a
Sláva se zase rozjel, já na ni kluci, l a p a r d o n m a d a m -
l a p a r d o n, a co ona, Slávo, co ona, páni, ta vám tála
jako snít na jaře, a já s ní šoumenil jak mlšuge a pořád to do ní
pumpoval, l a p a r d o n m a d a m l a p a r d o n, a ona vám
měla hezký rozsvícený kukadla a šmar jájózeť pusinku špulinku, a
jak se se mnou roztomile bavila, a já l a p a r d o n m a d a m
repete na entou l a p a r d o n, cesta nám domů ubíhala a my se
řáchali a smíchem až dusili.

Řekni, kde ty kytky jsou,
co se s nima mohlo stát.
Řekni, kde ty kytky jsou,
kde mohou být.

Kde je ta holka Torz, co byla tak nepřístupná,
kde je ten kluk, co ji tak bláznivě měl rád?

Kdo to kdy pochopí,
kdo to kdy pochopí?

Tak to byl Sláva, kluk z naší party, a pak Čouga, lřpytka,
Bady a Bryňďa /to nás Prášek při jednom sezení U DĚDKA takhle
pojmenoval/.

A ještě o něčem se musíme zmínit, to pro budoucnost
zaznamenejme, víte.

Obě chotělické hospody bývaly plné tancechtivé mládeže už ke
konci druhé světové války. Že to byla odvaha a riziko pro jejich
majitele, pořadatele, muzikanty i účastníky? Na to si už nikdo
nikdy ani nevzpomněl.

Tenkrát v té době zla a prokletí zakázali i tanec, jako by
mohli zakázat tóny a rytmus, palice dubový, opíjeli se jen
násilím a mocí, ale my jsme tancovali na černo, kašlali jsme na
jejich zákony, trsali až do úmoru na špejcharech ve Smidarech u
Babáků, ve Starém Bydžově u Chmelařů, v hospodách U ZELENÉHO HÁJE
a U HLAVNÍČKŮ v Chotělicích, zatemněnými okny nesměl proklouznout
ani srpek světla do tmavé noci, aby se nestal terčem
bombardujících letadel, my jsme stejně všichni věděli, že to je
na starou belu, že tu válku fašisti prohrajou, a nemohli jsme
pochopit tu urputnou zatvrdlost a odevzdanost hovad, jdoucích na
porážku, vstříc zkáze a smrti, při poplašných zprávách, že se
blíží četníci, zhasínala v tančírnách světla jako na povel a do

rozpálených holek a kluků jako když do hejna vrabců střelí, ve tmě létaly kabáty a přeplněné východy se ucpávaly probáječnými. Jestli jsme se báli? Báli, nebáli, cítili jsme ve vzduchu blízkost se volnost jako střelný prach, byli jsme mladí, praštění, pojamtaní muzikou a tancem. fašismus se svými cajky nám byl šumafuk, hned s výtryskem květnové svobody nám začaly vařit po celém okolí bandy J o ž k y K u k a n ě ze Skřeněře, Oldřicha Severy a Josefa Bradny ze Skřivan, Josefa Fišery z Nového Bydžova a mezi nimi skvělí muzikanti našeho mládí, to fenomenální trio saxofonistů, Emil Holman, Mirek Macák, Mirek Kavan, na které my už nemůžeme nikdy zapomenout, Šperkova kapela ze Smrkovic a Koubkova z Vysokého Veselí, kterou po letech proslavil i kapelníkův syn, jenž se stal komponistou, a dirigentem jičínské A g r o s t r o j a n k y, té proslulé dechovky, která vyhrávala nejen po celé naší republice, ale i v zahraničí.

Ptáte se, jak to potom bylo v Chotělicích dál?

To snad přijde po mně někdo mladší, aby shromáždil zase další střípky té domácí historie Smidarska.

Ale počkejte. Přece jenom nám to nedá. Vidíte.

Majitelem hospody U ZELENÉHO HÁJE se po letech stalo spotřební družstvo J e d n o t a Nový Bydžov a od něho ji odkoupilo M y s l i v e c k é sdružení Smidary.

A tu k ZELENÉMU HÁJI vtrhl čerstvý vítr. Konají se tu zasedání myslivců, končívají zde poslední leče.

To vám je náramná sláva – poslední leč v Chotělicích. Po jednotlivých "výložích" se shromáždí ve "výřadu" ulovená zvěř, zajíci, bažanti, divocí holubi, danči, srnčí, z černé zvěře kanci, ale i škodná, lišky, kuny, tchoři na chotělickém fotbalovém hřišti, kde se jí vzdá poslední pocta.

Pozor! Pozor! Znovu maličko odbočíme! Myslím, že už jste si zvykli, vysvětlili jsme vám přece, že takhle extempore děláme záměrně, protože jsou zcela funkční organickou součástí našich textů.

Fotbalové hřiště, na kterém jsou "výřady" ulovené zvěře při poslední leči, je na prostranství před lesem naproti hostinci U ZELENÉHO HÁJE. Avšak původní hřiště v Chotělicích bývalo uprostřed obce u Cidlíny za dřívější školou a národním výborem. Snad bychom tady měli připomenout jména některých výborných chotělických sportovců, na které následující generace nesmí zapomenout. Z fotbalistů to byli bratři Brodští, Vašek a Honza, Láďa Šejstal, který pomáhal i zakládat první hokejové družstvo ve Smidarech, Luděk Kykal, rovněž technicky velmi dobře vybavený fotbalista i hokejista, hrával za Smidary a Nový Bydžov, Milan Šefara, gólman hokejového týmu divizního Vitiňovse, hostoval i ve Smidarech, jejichž hokejovou branku však trvale a úspěšně hájil několik sezon další Chotělák Ráda Břízek, s kterým později alternoval a pak jej vystřídal mladý talentovaný Zdeňka Vlk, stejně dobrý i brankář fotbalový.

Jistě by sem patřilo pro svou výkonnost více chotělických sportovců, ale toho se musí ujmout větší znalec místních poměrů.

My se zase vrátíme k našim myslivcům, kteří se již po "výřadu" dávno nahnuli k ZELENÉMU HÁJI. Zaplnili sál, který je vyzdoben loveckými trofeji, paroží, škárami, dekami a samorosty rozličných tvarů.

A odtud pak nepřestanou znít písně, otvírající srdce dokořán, doprovázené harmonikou.

Zpívají všichni, František Jehavý, současný předseda myslivců, stejně jako bývalý dlouholetý předseda Josef Řeháček, i další chotěličtí Josefové, Šyřiště, Příbyl, Horák, František Flégr, Zdeněk Švare, Jan Čapek, Láďa Řeháček, Ota Vrána, Smidaráci, Jirka Šoltys, Václav Pešek, Karel Lošan se synem Pavlem, Franta Liška, Mirek Žampa, Jarka Pejřimovský, Karel Zechovský a všichni ostatní, i manželky, které bývají mezi hosty.

Z e l e n í h á j o v é b e j v a l i j s t e v y m o j e,
b e j v a l i j s t e m é h o s r d c e p o l ě š e n í . . .

Vzpomeňme na Láďu Tichého, znamenitého zpěváka a hudebníka ze smidarského Dalesova, před lety člena Mysliveckého sdružení, jak vstává u stolu, rozpřahuje náruč: jeho melodický hlas se nese ZELENÝM HÁJEM:

D o s t a l j s e m š á t e č e k,
v k a ž d é m r o h u k v í t e č e k
a u p r o s t ř e d z r o z m a r ý n k y
p ě k n ý v ě n e č e k

A všichni mládnou, to byste viděli, tou kouzelnou tesklivou poezií krásných prostých písní. A znovu se z nich stávají mladí chlapečci.

A jiný výborný zpěvák, rovněž bývalý myslivce, Mirek Medek, Smidarák, ale rodem z Chotělic. Slyšíte ho?

T e n v ě n e č e k z e l e n ý,
z r o z m a r ý n k y p l e l e n ý,
t e n m n ě d a l a m á p a n e n k a
p r o p o l ě š e n í .

A Karel Lošan furiantsky zanoťuje:

P o ě k e j n a m ě, m á m í l á,
z a s t ř e l í m t i j e l e n a,
a b y s e t i z a l í b í l a
k a m i z o l k a z e l e n á.

Zlatým bodem programu je ovšem hostina. To zmlkne i harmonika a přestane zpěv. A když jsou hody v plném proudu, chřípí se chvějí, rozdrážděny směsicí báječných vůní, na stoly se nosí zájce na černo, hustě prošípovaný slaninou, s knedlíky v té lahodné omáčce, vonící ještě citronem a vínem, a k tomu brusinky nebo celerový salát, srdce "fajšmekrů" plesá /abych byl konkrétnější a adresnější, nejvíce plesá srdce Pepška Řeháčka, který tyhle pikantní epesrádes omáčky zbožňuje už od mládí, kdy mu je maminka, výborná kuchařka, připravovala k zvěřině, kterou

její synek upytlačil před lesem hraběte Mensdorffa a přinášel rafinovaně ukrytou v batohu domů/, smažené srnčí řízky, narovnané na míse, proložené zelenou petrželkou, a k tomu bramborový salát, pečený holub, nové brambory a červené zelí, srnčí gulášek, bažantí polévka, dančí hřbet, a nemyslete si, po masě nesmí chybět ani borůvkové koláče, ostružinové řezy, ojojjojjoj, to vám je mňamka, ale už dost, dost, dost, anciáša nášho, představa těch slasti mi ani psát v klidu nedovoluje / zvlášť když mám dnes k večeři bikavu a "nalámanou lordou housku"/.

U ZELENÉHO HÁJE je rušno a veselo, vyprávějí se historky o myslivecké latině, třeskají salvy smíchu, přísně se střídají, navazují na sebe, sotva jedna skončí, už na druhé straně stolu nebo jinde v sále vytryskne další, zurčí jako horské pramínky, mezi ně se vplétají tóny harmoniky.

*Já jsem malý mysliveček, sotva flintu nesu,
hodím si ji přes rameno a pospíchám k lesu...*

Do lesíčka na čekanou šel mladý myslivec, měla ho ráda dívka, která šla za ním do lesa.....

Když jsem k vám chodíval
přes ty lesy, ach ouvej!
přes ty lesy,
bývalas má milá veselejší,
ach ouvej! veselejší...

*Šly panenky silnicí, silnicí, silnicí,
potkali je myslivci, myslivci dva...*

*Já do lesa nepojedu, já do lesa nepudu,
kdyby na mě hajnej přišel, on by mi vzal sekeru...*

*Na tý louce zelený pasou se tam jeleni,
pase je tam mysliveček v kamizolce zelený...*

Všichni je známe, tyhle písničky, patří do hudebního odkazu celého národa, učili jsme se je od dětství a zpívali je tisíckrát, ale nikdo jiný neprožítvá jejich slova i melodie jako ti, co mají tak blízoučko k přírodě....

Ostatně poslechněme si ještě jednu, to zpívá ten nejpovolnější, chotělický polesný, Franta Flégr, milec přírody, nimrod až do morku kosti.

Zazpívejme si s ním.

/ Víte, že jsme vlastně dnes objevili dosud neznámý typ prózy? Čtenář nejen čte, ale přitom si i zpívá. - A to je nový literární žánr: čtená a zpívaná próza. Do šlaka! /

Tož se tedy přidáme!

Měsíček svítí, já musím jít za pannou, za pannou,
za panenkou.

Měsíček zašel, já tam nedošel,
já jsem zabloudil,
mně ji odloudil,
v zeleném kloboučku mysliveček...

A hajný Flégr zpívá, co všechno se mu mihá hlavou,
probouzející se chladná rána, průzračný vzduch, mámivá vůně
trávy, trylkování ptáků a hlasy zvěře i stromů /ušimlí jste si
někdy, že i stromy si povídají, zrovna jako lidé i zvířata,
šeptají si na jaře v milostném ošálení, spustí zvesela, když
svítí sluníčko, jsou smutné a pláčou, když se obloha mračí, a
hučí obavami a strachem v bouři/, doléhá k němu vrčení pil
lesních dělníků a jejich volání, pády kmenů, vrací se mu obrázky
milovaných míst v jeho lese, stará hájenka na T r n i n s k é m
k o p c i, za P e t ř í k e m leknínový rybníček, kam chodil
na šoulačku, kde se kolébají divoké kachny a volavky rejdí a loví
rybky a brzy zrána a navečer tam srnčí chodí pít /a víte, že tam
jednou nachytl i tchoře, jak žíznivě pije, a i když mu kategori-
cký imperativ myslivce kázal zabít škodnou, nechal ho tenkrát
žít/, znovu prožívá dlouhé hodiny čekání na posedech, kdy
nepromarnil uprostřed přírody ani chvíli, vzpomíná s úsměvem,
jak špásoval s pavoučkem, kličkujícím v pavučině, kterou ranní
rosa proměnila v křišťálový závěs, pozlacený slunečními paprsky,
jak s obdivem pozoroval partu stehlíků - chlapáků, kteří dlouho
sněmovali na lopuchu, už nikdy nemůže zapomenout na zázraky
východů a západů slunce, na tvář lesa, Jež zesínává ve svitu
měsíce, vzpomíná jak v zimě a mrazu obcházel a doplňoval krmelce,
aby tak pomáhal spárkaté a pernaté přežít, a jak zima se mu odmě-
ňovala stříbrnou nádherou lesa v hustě padajících sněhových
vločkách...

A František Flégrů zpívá a ukládá do své písni celé své
horoucí srdce, na věky okouzlené přírodou.....

Budete se divit, ale Chotělice ještě nemůžeme opustit. Ještě
ne, alespoň na chvíličku se tu zdržíme. Zajdeme si také do
hostince U HLAVNIČKŮ. To by přece nebylo fér, abychom si povídali
o nedávných změnách jen U ZELENÉHO HÁJE. /Ostatně ani tam jsme
nedošli úplně do konce. Myslivecké sdružení pronajalo v současné
době ZELENÝ HÁJ panu Oldřichu Lemberkovi z Vysokého Veselí.
- A víte, že prý byla v Chotělicích i třetí hospoda,
"limonádovna" U BENESŮ?/

Po letech se Jedna z roztomilých vnuček pana hostinského
Hlavničky Milena Pavlová provdala za Milana Šefaru, bratra
nynějšího starosty Smidaru Jana Šefary.

Voda v Cidlině ne a ne se zastavit,
čas prchal jako splašený kůň.

Milena s manželem se rozhodli, že se pokusí obnovit dědečkovu hospodu. Úkol to nebyl snadný, zvláště pro Milana, který byl zaměstnán v Jičíně. Denně se vydával na trasu Chotělice - Jičín, cesta to byla zatrolená, to vám teda řeknu, z domova vyrazil ráno před čtvrtou, aby chytil v Hrobičanech autobus do Jičína, a v obráceném sledu /autobus - kolo/ se vracel odpoledne či navečer zpátky. Vstával dřív než slepice a mnohem, mnohem později, když drůbež už dávno zařezávala na hřadu, chodil unaven spát. Pravda, měl dobrou tělesnou kondici, v mládí přece býval výborným sportovcem, hrál závodně hokej za mužstvo divizní úrovně. Byl to vůbec po mnoha stránkách šikovný chlapík, i výborný organizátor, dovedl v Chotělicích dokonce uspořádat mariášnické olympiády, na které se sjížděli hráči z blízkého i dalekého okolí.

A momentíček! Ještě bych na jednu věc nerad zapomněl. Milanu Šefarovi byl vrozen cit přátelství ke všem, kteří ho obklopovali. Byl to kamarád, jeden z nejlepších, už od dětství a mládí, které jsme prožívali ve smidarské sokolovně.

Každý den se velká část smidarské mládeže scházela v sokolovně, kde se odehrávala sportovní klání na rozličných kolbištích, v ping-pongu, volejbalu, fotbalu, nohejbalu, hokeji, v házené vsedě /což byla smidarská specialita, dnes už dávno zapomenutá, stejně jako báječné, bujaré jízdy na kolovadlech/, cvičilo se na nářadí, na jevišti probíhaly zkoušky na divadelní představení a silvestrovské kabarety, v sále se konala filmová představení a bály.

Byl to náš druhý domov. Vyrůstali jsme tam pod ochrannými křídly sokolníka pana Šefary a uprostřed jeho rodiny. Oba Šefarovi kluci, Milan a mladší Honza, byli našimi bráchy.

Životu nebo tomu, kdo řídí jeho běh, neporučíš, anebo si u něho nevyprosíš, aby přibrzdl čas, který nás odnáší od dětství tempem, jehož překotnost si uvědomujeme až po letech, když už zpátky, jinak než ve vzpomínkách, nemůžeme.

Obrázky ze smidarské sokolovny už dávno vybledly.

Až budeme starší, říkali jsme, budeme chodit tou krásnou procházkou ze Smidar do Chotělic do hostince U ŠEFARU, horem přes Hradčany, víte, sevření v zapadajícím slunci nad Z e m a n - s k ý m v r š k e m a navečerním rozlehlým obrazem Smidar ze strany východní.

A u jednoho ze Šefarových synů se budeme scházet a přivolávat si šťastné chvíle dětství a mládí, rozhodíme si partičku karet a ženy si popovídají, někdy se bude zpívat, možná, že si zestárli chlapci a dívky i zatancují.

Všechno je jiné.

Kismet je neodvratný.

/ Alespoň tuhle vzpomínkečku na vás oba, Mileno a Milane, jsem tu musel zaznamenat. /

I do Křičova nás to táhlo, " N a B a h ý n k o", kde bývala

také přívětivá hospoda U RUDRŮ. Co tam jsme se nachodili a natancovali, jestlipak si ještě někdy vzpomeneš, Třpytko, Čoudo, Bady?

To jste jenom za " p o r á ž k o u " na konci Smidar vyšlápali kopeček, podél samoty Holých na cihelně a byli jste tam natotata.

A víte, že se U RUDRŮ konala také divadelní představení? Dokonce i operety! Země úsměvů, Ostrov milování. Nevěříte? Možná ano. Ale radím vám, ten shovívavý úsměv dejte stranou. To byste se mýlili.

Divadlo se hrávalo i ve Smidarské Lhotě v hostinci U DROBNÝCH. Lhotečtí měli, panečku, i vlastního dramatika. Jeden člen ze známého místního rodu Erbenů byl autorem rozsáhlého válečného dramatu " U TŘÍ BRÍZEK". Tato naturalistická hra byla inscenována také na jevišti smidarské sokolovny.

Do hospody k DROBNÝM jsme chodili nejen na divadlo, ale také na přátelská posezení, na tancovačky, v zimě na bály. Na rybníčcích uprostřed návsi se pořádaly " b e n á t s k é n o c i", na cvičišti před obcí podél smidarské silnice bývaly srazy Selské jízdy.

Jednou jsme byli tancovat až ve Sběři. Jeli jsme tam na kolách, to nejzdravější jádro naší skvadry, Čouda, Bady, Třpytko a já.

Když jsme se vraceli domů, noc byla tmavá, ale zlatě orámovaná, nahoře svítily hvězdy, i měsíc pokukoval.

Bylo už hodně po půlnoci.

Jeden z nás chyběl. Počkáme na něj. Jsme přece pány svého času. Rozbili jsme stan před Sběří. Leželi jsme v příkopě s rukama za hlavou, přátelili se s hvězdami a měsícem, zpívali, lahvinku hladili a dávali ji kolovat jako indiánský kalumet bratrství a pokoje, pindali jsme o Eržice, té nádherné, uhrančivé cikánce, která dnes v noci prolétla tanečním parketem ve sběřské hospodě jako spalující meteor.

C i k á n k o t y k r á s n á, c i k á n k o m a l á

Trpělivě jsme čekali na kamaráda, který se zamiloval.

Noc měla už namále, byl skoro den, když se objevil. Jeho pohled nebyl triumfální, spíš posmutnělý.

Na nic jsme se neptali.

Tak, pánové, zvedáme kotvy. /Tenkrát se říkalo "pánové" místo dnešního demokratičtějšího "volové"./

Naskákali jsme do sedel našich kostičasů a vyrazili domů.

J i n é h o t e d ě m á m í č e r n é o č i t v é,
k t e r é s e m i z d á l y b ý t t a k u p ř í m n é...

Šlapeme zlehka do pedálů a zpíváme. Čouda, Třpytkoun a já. Hlas posledního není vůbec slyšet.

A mně v duši už tenkrát zněla ta píseň, kterou jsem miloval a znal bůhví odkud, ta píseň na světě nejsmutnější a nejkrásnější:

Čajori romaňi,
ker mange jagori,
na bari, na cikňi
čarav tro voďori.

Cikánečko maloučká,
rozdělej mi ohýnek
ne velký, ne malý,
pěkně prosím.

Projeli jsme Chotělice, míjíme Hofmanovu vilu a sjíždíme po-
dél Z e m a n s k é h o k o p c e dolů ke křižovatce, kde od
hlavní silnice odbočuje cesta ke S t á v k u.
A to už zpíváme na plné obrátky.

I e n s m i d a r s k ý k o s t e l í č e k k o l e m
n ě h o č e r n ý l e s ...

Jenom jezdec na chvostu našeho pelotonu je stále tichý a
nešťastný. Jako by někde něco ztratil.

U prádelny jsme zahrnuli kolem Rálišova domku na hlavní
ulici. Na chvíli jsme přibrzdili, protože Čouda byl už doma.
Sousedka Rálišových paní Tomášová byla vzhůru a stála na zápraží.

Nějak jste to, hoši, dneska natáhli, směla se s porozuměním
pro mládí.

Dělali jsme co jsme mohli, ohodnotil hrdě náš noční výlet
Iřpytka. Čouda už stál před kovárnou a otevřenými vrátky ukládal
kolo na dvůr.

Pozdravujte Máňu, paní Tomášová.

Vyřídím, bude za chvíli vestávat.

Její dcera Marie patřila mezi nejhezčí dívky ve

Smidarech.

Odstartovali jsme.

U kostela se odlepil Bady, u radnice já, jen Iřpytívo
šlape až na H r a d ě a n y.

Díval jsem se za ním, jak mu blondaté vlasy fluoreskují v
ranním šeru, teď se blíží k parku, už ho není vidět.

Bylo mně sedmnáct, nic zlého mě dosud nepotkalo, ani nemoc
ani úmrtí někoho z blízkých, byl jsem bezstarostný a bláznivý
jako africký kočkodan, suverénní jako páv, jediné bolesti, které
jsem poznal, byly žaly z lásky, a to bylo krásné trápení, však
víte.

Stál jsem před naší drogerií, očima hladím ještě ztichlé a
prázdné náměstíčko, můj přístav, kam se vždycky vracím ze svých
výprav. Co bude se mnou, až se zamoťám ve světě, to se budeš
muset, brachu, se vším rozloučit, s domovem, kamarády, láskami,
kterés důvěrně znal.

To jsem tenkrát ještě nevěděl, že kořeny mého rodu jsou
hluboko rostlé v tomhle koutěčku země a nikomu a ničemu se
nepodaří je zpřetrhat.

Kde všude jste nás tehdy mohli ještě najít?

V Červeněvsi U MELICHARŮ, U DOLEŽALŮ v Loučné Hoře, ve
Skřivanech v DĚLNICKÉM DOMĚ a v mondénnějším prostředí restaurace
U RATHA naproti cukrovaru, kde na parketu vyrůstali legendární
skřivanští kingové tančírny celého okolí, Ada Lustig, Jirka
Duhleda, Láďa Schovánek a nejproslulejší z nich, Čestá Malý, ke
KARÁSKUM do Sloupna na čaje jsme jezdili, do Staráku, kde se

tancovalo U SLÁMU i ve vedlejší hospodě U HORÁKŮ, do Myštěvsi, Smrkovic, Nevřatic, Chomutic, do Sběře a Hrobičan, do Vysokého Veselí, do Žlunic, Hlušic, Janovic, i do Chroustova, a sám belze-
bubví, kam ještě.

Nikdy jsme neslavili, to ne, byli jsme neúnavní a vytrvalí, generace vyhládlých protektorátním půstem, měli jsme výdrž a nadšení čtyřicátého pátého roku, nikdo z pozdějších pokolení si to už ani představit nemůže, vyrazili jsme i několikrát v týdně, pěšky nebo na svých zastaralých ošuntělých velocipédech, nasávali jsme svobodu, třeštice v neznámých atavistických rytmech boogie-woogie, trucky-trucky, swingu, twistu a samby, všude na svých spanilých jízdách jsme hledali v muzice a tanci bezuzdné veselí, družnost, kamarádství a lásku.

S n a d j e š t ě e p i l o g .

Já vím, že je to k nevíře, ale já vám ještě teď po těch ukrutánsky dlouhých letech si někdy představuju tu dobu, kdy jsme byli mladí a měli času a lásky habaděj (to teprve později, až se život rozutíkal, času ubývalo a lásku sis musel vyškemrávat), jak jsme tenkrát calábrovali, kam se nám uráčilo jak jsme vyváděli všechny ty špumpnágale jako cáklí, utržení od řetězu, já vím, že ti někdo, kdo má tu moc, dovolí, abys letěl ve snu zpátky do mládí, ale jenom na chvíličku, chlapče, pak se musíš zase probudit a pokorně vrátit na to místo, kam tě život už dovílačel, já si to uvědomuju, já to taky tak беру, pánové, ale je to boží sen, parádní, zase slyším Slávka kouzelně čvaňkat, jak najíždí U ZELENÉHO HÁJE na Ivz, l a p a r d o n - m a d a m l a p a r d o n, jak s ní na parketu šoumení jak mišuge a jí svítěj kukadla a šmarjájózef má pusinku špulinku, zase ležíme v příkopě před Sběří, už svítá a my zpíváme, miliskujeme se s lampičkou a nasáváme z ní elixír života, kámošíme se s hvězdami a měsícem, cancáme o Eržice, té spalující cikánce, co po ní tenkrát všichni kluci vyšílovali a čekáme na kamaráda, který se zamiloval...

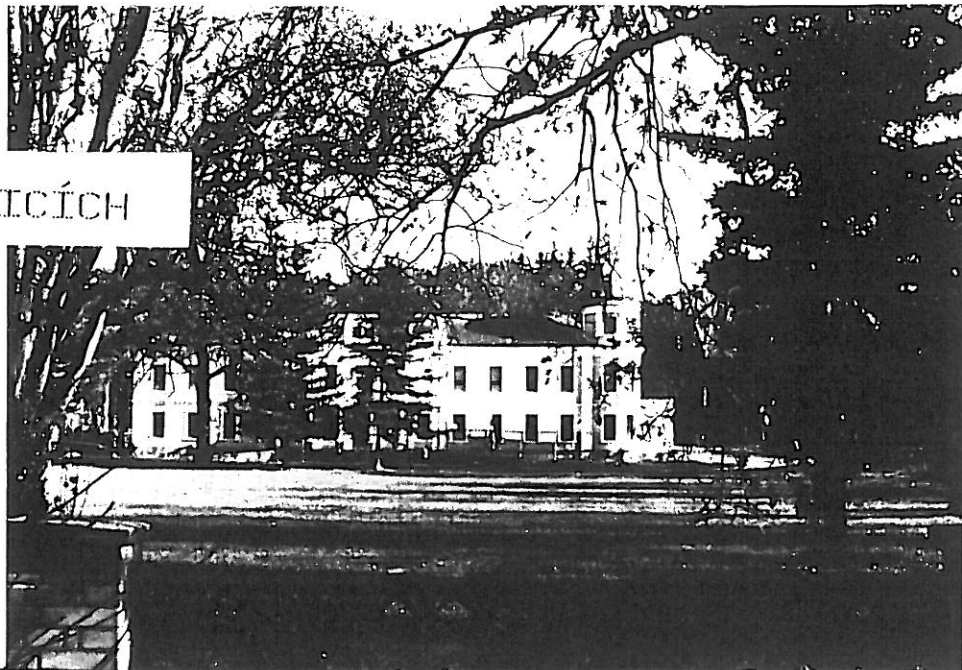
Fakt, kluci, někdy vám to vídávám, Čoudo, Bady, Iřpytko, tu zlatě orámovanou noc a svítání s přeludem Eržiky na východním červánkovém nebi...

Ilustrovala: Radka Krahulcová

Prameny : Bohumil Hrabal Modré pondělí

Marlene Dietrichová Sag mir, wo die Blumen sind
/německý i český text části písně/
část textu nejslavnější romské písně Cikánský pláč
/česky i romsky/
část textu Vackovy Cikánky
část textů lidových písní s mysliveckou a přírodní
tematikou
rozhovory s myslivci
vlastní zážitky a vzpomínky

ZÁMEK V CHOTĚLICÍCH

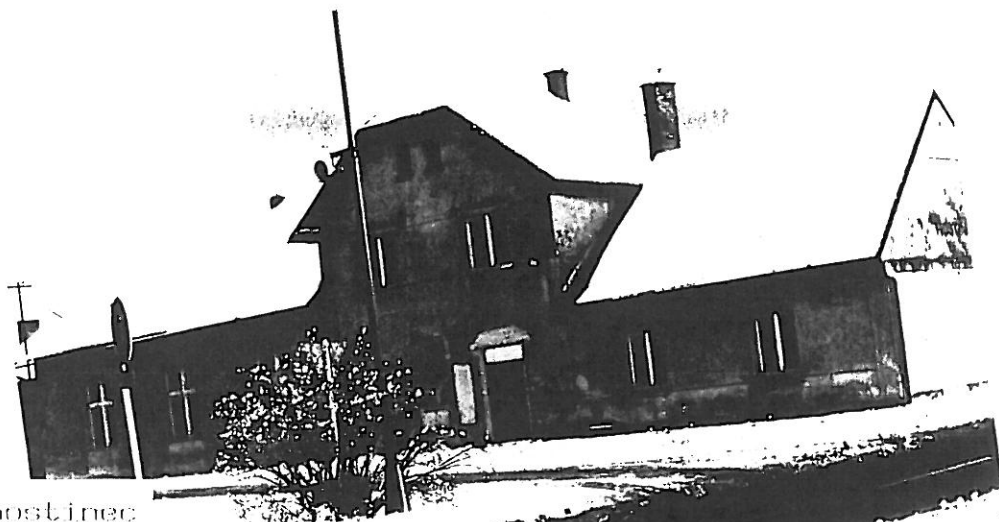


U ZELENEHO HÁJE V CHOTĚLICÍCH



bývalý hostinec

U HLAVNIČKŮ V CHOTĚLICÍCH



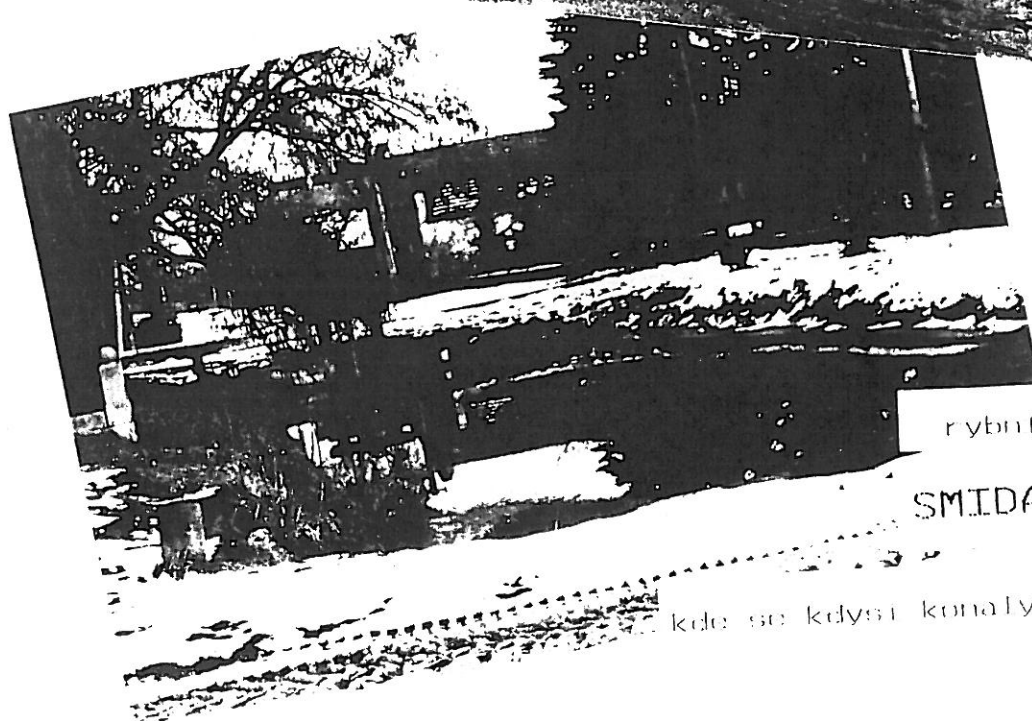
bývalý hostinec

U MELICHARŮ v ČERVENĚVSI



bývalý hostinec

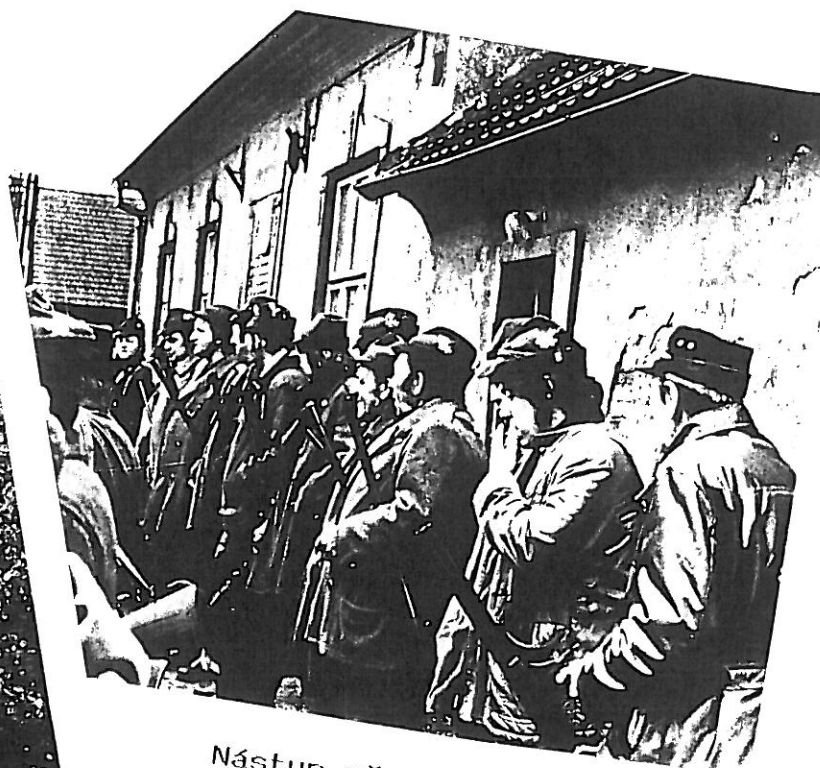
U DROBNÝCH ve SMIDARSKÉ LHOTĚ



rybníček na návsi ve
SMIDARSKÉ LHOTĚ.

kde se kdysi konaly "benátské noci"

zprava: Jiří Šoltyš, Josef Řeháček, Zbyněk



Nástup před ZELENÝM HÁJEM



zprava: František Flégr, L. Jicha,
Karel Zechovský, Josef Slabý



Zprava: Fr. Flégr, Z. Doležal, J. Světlý, M. Medek, J. Čapek, host

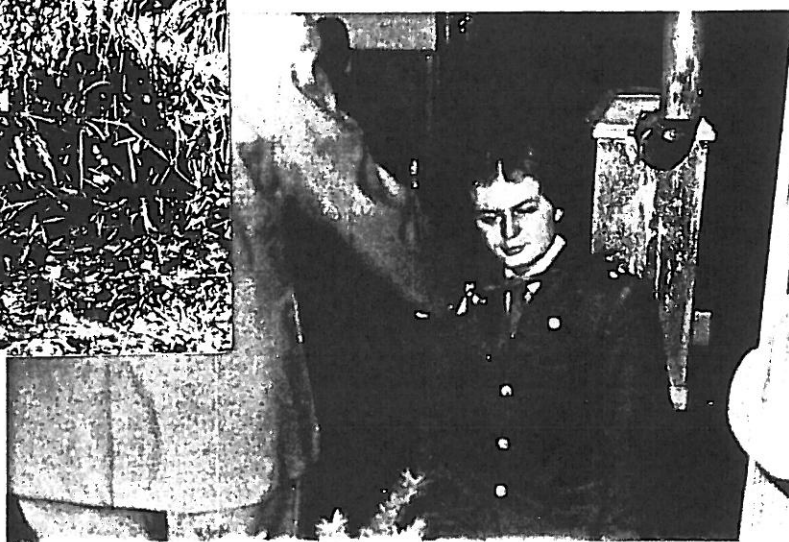
Vzadu zprava: K. Ložan, J. Hnátl, Honc, R. Sedláček



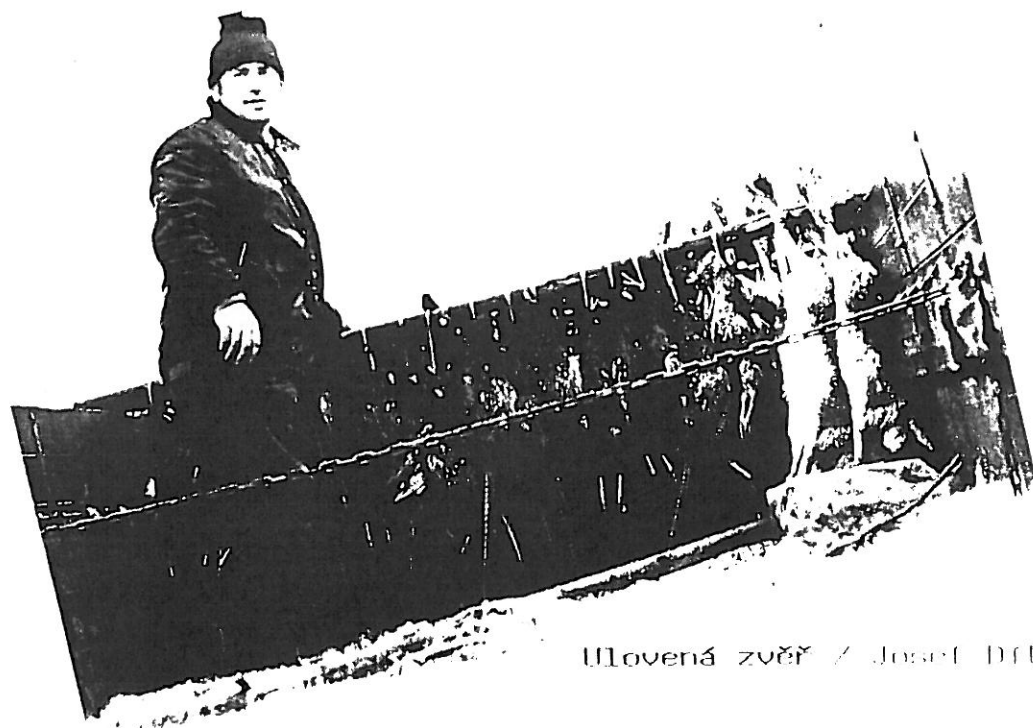
Milan Hušek



Karel Lužan



Pasování nových členů za myslivce / Karel Zechovský/



Ulovená zvěř / Josef Dítě/

František Vaníček

NAPROSTO NEZBYTNÉ SLOVO K ZVÍDAVÝM ČTENÁŘŮM

aneb

O relativismu, beletrizaci a pravdě

Všechno to odnes čas a zbyly po tom ty krásné stíny,
pravdivější nežli pravda.....

Josef Škvorecký a Zdena Salivarová

Dominová-li se někdo, že se zobrazení události, místa nebo osoby v našem smidarském seriálu výcemně odchylují od identity svých reálných předobrazů, pak vězte, že jeho podezření je na místě.

Neb nic na světě není absolutní.

Všichni lidé vnímají a vidí svět svými očima; a buďte ubezpečeni, že jejich pohledy nejsou totožné.

Dovedme si namátkou příklad z kapitoly "P o h á d k a o s m i d a r s k ý c h h o s p o d á r ů" z minulého čísla našeho časopisu.

Tam jsme si na jednom místě připomněli, jak před mnoha lety v radniční zahradě ve Smidarech hrávala tenis "krásná Skřivánačka s kočlčmi pohyby."

Sapristi!! To jsem si ale dal!! Co já jsem jenom zkusil od některých členářů, to by člověk nevěřil!!

Tahali ze mne její jméno, hádali, kdo to asi mohl být, musím přiznat, že většinou poznali, koho jsem měl asi na mysli.

Tož si poslechněte, jaká ta dřívka byla! Prosím, můžete si vybrat! Necháme to na vás. Dovidmo, jestli zjistíte, že je pravda absolutní.

"Víš, no, nebyla to špatná holka, docela ucházející, ale zas tak krásná a kočlč, jak ji popisuješ, to zase nebyla, to ne, to teda prr!"

"Vo koho de, pánovré? Jó, tahteta! Hm, tak to teda byla přesná žmů, to vám Venca přesk, to byl ještě láčovější kus, než jak ji líčíš ty. Kdepa, to byla kočlčda slamská, no, co bych žbrblal, skřaplčkové, na to můžete vzít jed. Já ji vidím, ještě teď po těch letech, jako by byla přede mnou, šibalka jedna, fakt. Ta se přímo vznášela ve vzduchu jako gazela, a když se bavila s chlápem, tak se svíjela a sesmykovala jako krajla tygrovitá, která se právě chystá ho schlamslnout. A to všechno na úrovni, hošani. No jo, takovýto cňoňuňo žabice se už v Česku ani

neroděj."

" Jak vás tak poslouchám, tak si myslím, že kydáte oba dva, šéfkové. To byla úplně průměrná, spíš podprůměrná husice. Ta že měla kočičí záškruby a že se svíjela jako krajský tygrovitá? Ne-
nechte se vysmát, to vypravujete veverkám, to teda jděte do kolu oba dva, a ty laky, když to přeseš, tak se kontroluj, my jsme ji znali laky, no jasan, tak podruhý nebuď labuť, vole. Ta chodila jak Pušálková Amina."

Tak. To bychom měli. A teď k tomu připojte ještě další a další pohledy na to děvče. Jinak ji viděli její rodiče, příbuzní, kamarádky, milenci, učitelé, jinak se na ni dívali chlapeč a muži, jinak se jevila děvčatům, ženám, starým babkám atd.

Myslím, že to postačí, abychom si uvědomili, že pravda asi absolutní není. Všechny ty pohledy jsou různé. Jaká tedy byla ona dívka doopravdy? Kde je pravda? Byla krásná a svědná jako indická bajadéra, nebo to byl paušál, za kterým se žádný muž neohlédl, či to byla dokonce plyněra, která se odstrkovala na smidarském tenisovém kurtu jako na chůdách?

A to jsme se zaměřili, prosím, jenom na její vzhled a mobilnost postavy, což teprve, kdybychom analyzovali její duševní a morální vlastnosti, to by se různorodost názorů na ni ještě víc roztáhla, újé!

Toto mozaické rozličných pohledů " z mnoha stran" se ve filozofii i v umělecké tvorbě říká r e l a t i v i s m u s.

/ Na tom postavil např. své dílo největší český spisovatel Karel Čapek/.

A ještě něco:

Nechci psát suché faktografické deskriptivně realistické záznamy, kronikářský styl není mým záměrem ani ambicí /alespoň ne v tomto typu textu/. Mně jde o docela něco jiného. Chtěl bych zachytit atmosféru a kolorit prostředí, načrtnout charakter a vyvolat vzpomínku, jistě na pozadí faktu, to ano, ale ten může být a také většinou je z uvedených důvodů z b e l e -
t r i z o v á n, tj. fabulačně do určité míry přetvořen, zhyper-
bolizován či zparodován apod.

A nyní si to kapánek shrneme:

Snažím se psát dva druhy prózy:

Jeden je reprezentován "zbeletrizovanou" formou, což je skutečnost transformovaná, druhý je bližší té realitě, která je pro některé lidi jediným měřítkem, jímž vnímají a hodnotí svět.
/ Sem patří např. naše kapitola o sokolském hnutí ve Smidarech
" P ř e r u š e n á š t a f e t a " z 5. čísla OZVĚN SMIDARSKA 1992/.

A tyto dva žánry budeme v našem psaní o Smidarech a okolí střídát.

A vyskytnou-li se přesto ještě tací členáři, kteří při členění těchto próz najdou něco, co není v souladu s tou "empirickou" skutečností a pravdou, ať si uvědomí rovněž existenci, opodstatnění a sflu i m a g i n a c e.

Jinak po celý život budou kroutit nevěřičně hlavou nad hybridními ženami Pabla Picassa, nad Kremličkovými samičskými myčkami a budou je pronásledovat otázky, proboha živého, tohle mají být ženy, kořteny krásy, obrazy, sochy, knihy, divadla, filmy, vždyť to neodpovídá skutečnosti, takhle to přece nebylo, tohle není pravda.

A když se po letech náhodou dovědí, že babička Boženy Němcové nebydlela v tom domku, co se ukazuje na Starém hřbitvě, že nežila v harmonii se svou dcerou, že to s Viktorou a černým myslivcem bylo drobnácké jinak, a bůhví, kdo vůbec byla slečna Betty, Barunka Panklovic, největší česká spisovatelka, a hrůza je jí má, když jim někdo řekne, že Nikola Šuhaj nebyl čestný a spravedlivý bojovník, ale sprostý vrah a lupič, kterého nakonec ubili vlastní kamarádi, nejsou s to pochopit, proč pan Olbracht to zaonačil tak, že udělal z Nikolky lidového hrdinu, který bohatým bral a chudým dával, pak ti to členáři tomu nevěří nebo jsou z toho zmatení a nešťastní, nejspíš však natolik znechucení, že nepřestanou nadávat na lživé fantazírování prolhaných pisálků, mazalů či jiných pakumštýřů.

Není snad opravdu v jejich silách porozumět symbióze skutečnosti s představivostí?

P.S.

Budme upřímní sami k sobě, vždyť i my sami si nikdy nejsme úplně jisti, jak to vlastně bylo. Je svět kolem nás jenom to, co nám interpretuje dotyk, zrak, vůně, zvuk a cit, nebo je v něm přimícháno i něco tajemného, nevysvětlitelného i vymyšleného?

Ať se vám to líbí nebo ne, bude to asi tak, že život je syntézou obého: *Dichtung und Wahrheit*. Báseň a pravda. / Pověsimně si, že pan Goethe, vedle duch světové kultury, v názvu své autobiografie "Dichtung und Wahrheit" staví báseň na první místo, i před pravdu. /

/ S dovolením ocituji větu, kterou jsem kdysi napsal: /

"Třeba si v koutku duše malinko něco zastřešiš, a pak už ani nevíš, jestli to byla pravda nebo jen tvůj sněček zlatý, který sis ve chvíli osamění vysnil."

Jeden z nejpopulárnějších soudobých spisovatelů světového písennictví o tom píše:

Jsem pohádkář. Slovo nasazuje tu nejlepší tvář všemu, co děláme. Pohádkář. Vypravěči příběhů. Herci v mnoha komediích v průběhu života. Vždycky hlavní hvězda v našem představení. A jak odpovíme na otázku: "Vymyslel sis to, anebo je to pravda?" Takhle: "Ano a ne a já někdy sám nevím."

Ono je to totiž, dámy a pánové, s pravdou jako s kozou na ledě. Tuze velikananášská fuška, to si pište.

P r a v d a , to je vám věru zpropadená potvůrka, ne nepodobná kapricózní slečince, vlnící se na promenádě v tajlích přešlépnutá jako načínčaný vosák, bimbající v ruce filigránskou pompadůrkou, nosík nafkněný k nebesům, suverénní, jindy poddajná a křehká je a choulstivá, když se mračí, čekáš je jí brzký smích, vážná bývá, spíš jen naoko, i smutná, rozpustilá, to jí sluší, to bych řekl, někdy cimplich a lordohlavá jako mezek, jindy vyzývavá, ba frivolní, to snad ne, taktéž však neschůvá a plná ostychu, v sebe schoulená a záhadná, za všech okolností neodolatelná, pro náhodného kolemjdoucího nepostižitelná a nepolapitelná..

Taková je tedy P r a v d a .

Je skrytá, roztrfštěná, má mnoho tvářností,

A víte, co je nejkrásnější, dámy a pánové ?

Hledání P r a v d y , t é j e j í p o d o b y ,
k t e r á j e č l o v ě k u n e j b l i ž š í a
n e j v í c m u p o m á h á k d ť s t o j n ě m u
ž i t í .

V příštím čísle našich novin se mimo jiné rozepíšeme o krásách Smidar .

A ne aby někdo z vás zase tvrdil, že to není pravda.
Nanejdříve suše poznamenejte, že se vám to jeví v í c e m ě n ě
v j i n ě m s v ě t ě .

Ano?

Milé členářky a milí členáři, Smidaráci - Č A D .

Prameny:

Vlastní vzpomínky a zážitky

Motto / manželé Škvorečtí z knihy Samožerbach/

Citát /Robert Fulgham z knihy " ACH JO" /

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI SMIDAR

Mezi významné osobnosti naší kultury, které žily ve Smidarech a přispěly k rozvoji obce, nepochybně patří Karel Sudimír Šnajdr.

Karel Sudimír Šnajdr se vlastně jmenoval Karl Agnel Schneider. Narodil se 14. prosince 1766 v Hradci Králové v rodině purkmistra. Jeho matka pocházela ze šlechtického rodu Friedenberků. Měl německé vychování a po studiu na gymnasiu v Hradci Králové studoval v Lipsku, Göttingen a Halle filosofii. Roku 1786, ve svých dvaceti letech, se vrátil do Čech a v Praze studoval práva. Po ukončení studia v roce 1792 byl v rodném městě magistrátním a konsistorním radou, přičemž na blízkých panstvích v Hoříněvsi a Smiřicích byl právníkem. Za krátký čas opustil toto zaměstnání a stal se justiciářem na panství Zákupy, Police a Ploskovice. Ale i tuto službu brzy opustil a stal se roku 1796 justiciářem na panstvích Trautmannsdorfských, Šlikovských a Colloredovských na Bydžovsku a bydlel v Jičíně.

Básnit začal v němčině a své první básně uveřejnil roku 1794 ve Wiener Musenalmanachu a Maisznerově časopisu Apollo. Roku 1799, když mu bylo 33 let, vydal v Praze svou první sbírku básní Gedichte a připsal ji svému tchánovi J.F. Klingrovi v Liberci. Následujícího roku vydal v Praze ve prospěch pohořelých v Libáni sbírku Die Entzauberung. Je to vlastně libreto opery, ve kterém jsou árie, ariosa, dueta, recitativy a sbory. Potom se Šnajdr na delší dobu odmlčel.

V roce 1803 se přestěhoval z Jičína do Prahy, kde přednášel jako nástupce profesora Maisznera německy estetiku a klasickou filologii na universitě a to až do roku 1806.

Po tomto tříletém pobytu v Praze odchází do Rožďalovic do služeb hraběte Colloreda – Walsee jako justiciář. Později bydlel v Dymokurech, kde mu roku 1811 po osmnáctiletém šťastném manželství zemřela manželka Johana. Měli spolu patnáct dětí, ale pouze tři synové a jedna dcera přežili své rodiče.

Teprve roku 1817 vydal v Praze novou sbírku básní Poetische Versuche. Do té doby uveřejnil jen několik příležitostných básní. Knihu věnoval památce zesnulého hraběte Josefa Colloreda,

jemuž své básně předčítával. Roku 1819 vychází v Praze jeho nová sbírka Marienbad, která obsahuje básně z pobytu v Mariánských Lázních, kde si v letech 1817 a 1819 léčil neústupně bolesti dny. Současně uveřejňoval v časopisech různé drobnější básně. V letech dvacátých byl Šnajdr pokládán za předního německého básníka v Čechách.

Právě v této době počal /bylo mu padesát čtyři let/ uveřejňovat v Čechoslavu /1820-1825/, Dobroslavu /1821, 1823/, Milozoru /1824/, královéhradeckém Almanachu /1823-1825/ a v Časopise Českého musea /1827/ české básně, z nichž pak většinu vydal souborně se značnými změnami jako Okus v básnění českém - sbírka první /v Hradci Králové 1823/ a druhá /Lamčej 1830/. K českému básnění byl přiveden rozmachem národního vědomí a čilejším českým literárním životem na počátku dvacátých let a také naléháním a příkladem přátel Sedláčka, Zieglera, manželů Rettigových a jiných. Šnajdr ve svých básních lituje, že psal dříve německy, má radost z národního obrození a varuje Němce, aby se nevynášeli nad Čechy. Svými básněmi chce dokázat, že miloval vlast. Známou je balada Jan za chrla dán, jejíž děj se odehrává v nedalekých Kozojedech. Tato balada byla přeložena dokonce do angličtiny a zdramatizoval ji chlumecký rodák Václav Klement Klíper. Baladu Poustevník z osady Poušť nedaleko Dymokur si velmi oblíbil Karel Hynek Mácha. K velké radosti autora byly tyto balady recitovány novobydžovskými studenty na merendách.

Lyrické básně píše v lidovém tónu podobně jako F.L.Čelakovský a další. Šnajdr sbíral lidové písně a dosti obratně je napodoboval. Jeho zdravý humor se uplatňoval v epigramech. Některé jeho české básně byly přeloženy do němčiny.

Do Smidaru se Šnajdr přestěhoval roku 1815 z Dymokur. Bylo to po smrti hraběte Josefa Colloreda, kterému byl důvěrným přítelem a rádcem. Na jeho panství byl až do roku 1832 justiciářem a vykonal s ním mnohé cesty. Podruhé se oženil roku 1823 s Viktorií dcerou smidarského učitele Josefa Hladiče. Šnajdr nejprve bydlel v zámku, později v číste 91 a konečně až do své smrti v číste 16, kde je umístěna pamětní deska.

V době jeho působení se ve Smidarech vyvíjel utěšený vlastenecký život, k jehož obrození sám nejvíce přispěl. Za pomoci kaplana Hájka byla roku 1820 založena ve Smidarech knihovna. O založení této knihovny se píše v Květech č.5

11.1.1845. Z této původní knihovny se nezachovala ani jedna kniha.

Poslední léta Šnajdrova života nebyla dobrá. Byl nemocen, a proto odešel roku 1832 na odpočinek. V listopadu 1834 a v únoru 1835 byl raněn mrtvicí a 17. května zemřel. Zanechal po sobě vdovu se čtyřmi dětmi z druhého manželství. Nejstaršímu bylo jedenáct let a nejmladšímu čtyři roky. Pohřben byl 19. května na smidarském hřbitově za velké účasti prostého lidu i českých vlastenců. Tam mu byl roku 1861 nákladem spolku smidarských divadelních ochotníků postaven nedaleko hlavního vchodu novogotický pomník.

Jméno Sudimír dal Šnajdrovi hradecký rodák Josef Liboslav Ziegler, farář v Dobřanech u Dobrušky, později děkan v Hradci Králové a profesor české řeči a literatury na bohosloveckém semináři. Do dobřanské fary přicházeli v té době vlastenci z širokého okolí a pan farář jim vymýšlel česká jména, která si přidávali k jménům rodným.

Naposledy vyšly tři básně K.S.Šnajdra v antologii Hledání modrého květu v roce 1988.

Literatura:

Václav Šrám: Paměti městečka Smidar nad Cidlinou

Jaroslav Pospíšil: K.S.Šnajdr, Květy 2, 1835

Karel Svoboda: Básně K.S.Šnajdra, Osvěta 48, 1918, č.1

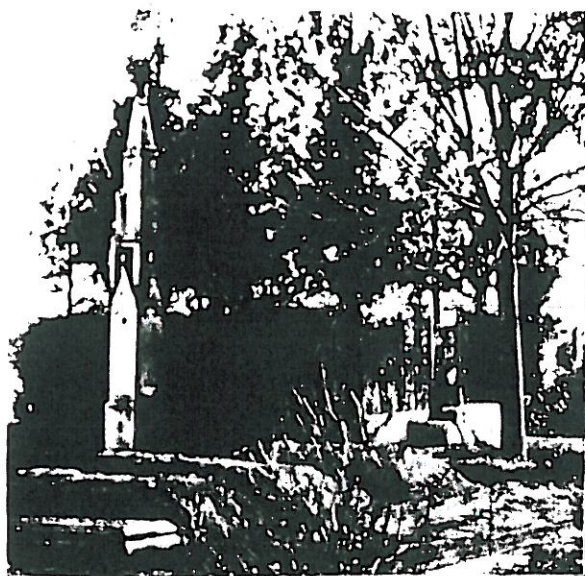
Hledání modrého květu - Středočeské nakladatelství a knihkupectví 1988

Václav Horyna: Otec české veselohry, město Chlumec nad Cidlinou, 1992

Zpracoval: Zdeněk Slavík

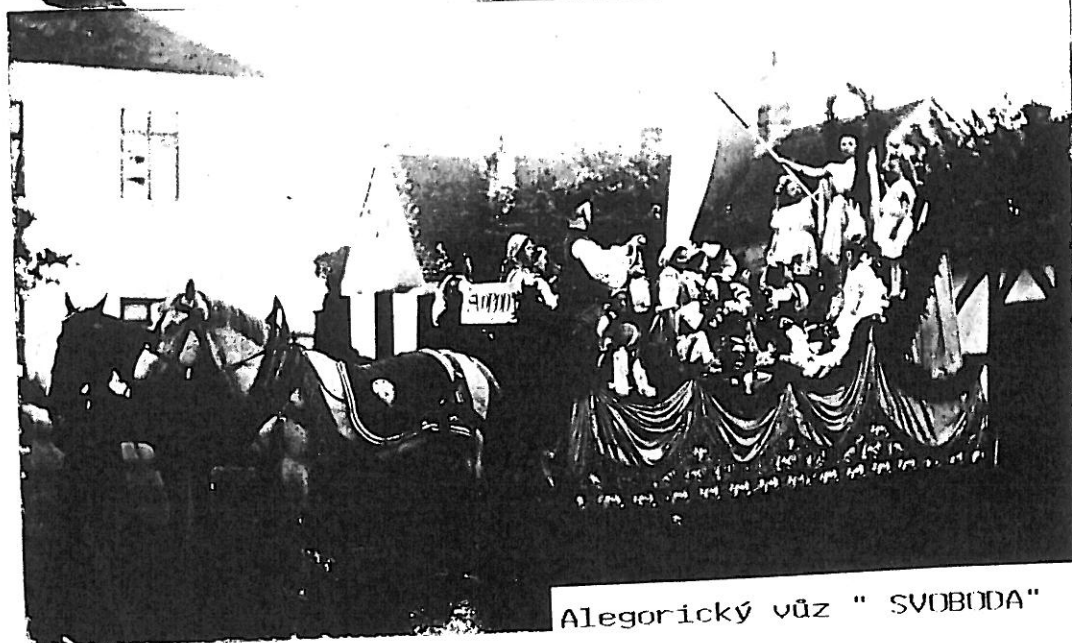


Hřbitov s kaplí ve Smidarech.



Pomník Šnajdrov na hřbitově smidarském.

Šnajdrovy slavnosti ve Smidarech 12.7.1908
na počest šedesátiletého zrušení roboty



Alegorický vůz "SVOBODA"



Historické okénko

9

Pokračování z kroniky psané F. Štovičkem, učitelem ve Smidarech

Ku konci srpna došly první zprávy o velkých bojích v Ruském Poloku, Biloj u Krasníka a Komárova slaveny jako naše velké vítězství. Však ve všech těchto zprávách již od začátku byl klam a faleš. Úspěchy sebemenší honosivě vyzvednuty, porážky označovány rčeními "nové seskupení", strategický tah, dobrovolný ústup. Vítězný jásot nastal porážkou Rusů u Mazurských jezer, který se rozplynul přiznanou ztrátou Lvova 9.9. Zatím Němci rychle pospí-
chali na Paříž, před jejímž obvodem pevnostním se ocitli na počátku září. Němci utrpěli zde porážku na Marňě, kterou oslabili úspěchem v Belgii, kde 9.10. dobyli Antverp a dosáhli flanderského pobřeží. Rozmanitost událostí na různých frontách a stranách evropských bojišť, psaní novin, kterým censura zabráňovala přinášeti zprávy nepohodlně způsobilo chaos, že přestali jsme novinám věřit a objasnění přinesli jen dovolenci z front.

První raněný přijel do Smidar Stanislav Mrákota.

Při práci a starostech ubíhal čas, až pozornost vzbudilo couvnutí rakouských armád ke Krakovu na počátku 1914. Úporný boj se vedl v Haliči o čáru Sanskou a pevnost Přemyšl.

Z obležených míst prchali lidé. První uprchlíci v počtu asi 30 byli od Krakova a Bochnia. Byli to většinou dělníci a obyvatelé Smidar je přijali rádi.

Ku konci října 1914 ozrušeno město zprávami o šíření cholery po Čechách, neboť ještě bylo v paměti řádění cholery po válce r. 1866. Obavy se nevyplnily, nebo nakažlivé nemoci mimo chřipku r. 1918 se neobjevily za celou válku v hroziivých epidemiích.

Na počátku prosince, kdy nařizeno 2.12. oslaviti 60 leté pa-
nování císaře Františka Josefa, armádní velitelství jako dar přineslo zprávu o dobytí Bělehradu. Vyvěšeny prapory, v kostele se vyzoánělo, ve škole oslavovalo. Však již druhý den nastalo zklamání, rakouské vojsko muselo ustoupit z Bělehradu i ze Srbska a při ústupu přes Sávu zahynulo mnoho našich dobrých lidí.

Rusové byli v první polovici prosince od Krakova odrazeni,

takže se nevyplnilo proroctví, že budou v Praze slaviti Štědrý den. Konec války v té době byl různě předvídán. Madam Tchébe, proslulá věštkyně v Paříži 7. listopadu 1914 v den 66letého panování císaře, německá žurnalistka jaro 1915, Lord Kitchener určil trvání tři roky.

První zima

Jak přátelé tak známí a všichni obyvatelé města vzpomínali v první válečnou zimu na vojny v poli, jak asi strádají zimou a nepohodou a všem se zdálo, že není možné, aby vojáci tuhou zimu ruskou v poli přečkali. Však vojáci ihned na počátku války si pomohli, zhotovili zákopy a zemní skryše, kde se chránili před účinkem střel a v zimě od nejhorších účinků nepříznivého počasí.

Verdun

Ku konci r. 1916 vzrušen byl svět prudkým nárazem Němců na pevnost Verdun. Za hrůzných bojů a velikého krveprolití nezdařilo se úmysl Němců zde prorazit. Němci zpychili vítězstvím v Rusku, Srbsku a Černé Hoře narazili zde na statečnou obětavost Francouzů. V dubnu 1916 německý kancléř Bethman - Holweg při zasedání říšského sněmu německého promluvil velikou řeč a žádal jako požadavky Německa získání Polska, baltických provincií ruských a anekst Belgie. Tím ovšem nepřátelství bylo znovu krajně zjitřeno.

Nedostatek, hlad

U nás následkem dvouletého válčení nastala nesmírná drahota a chudnutí všech vrstev. Miliardy na válku vydané musely někam plynouti. Podklad valuty mizí vůči hledě: ať zlato Rakousko - Uherské banky, zásoby látek, různých kovů, všude zeje prázdnota. Množí se schátralost budov a náčiní, zmenšena úroda polí, kterým se nedostává včasného obdělání a umělých hnojiv, schátrala veřejná zařízení, silnice a mosty, které normálně udržovati není možno, téměř spotřebovaný materiál železniční a vrchol všeho nejlepší síly hníjí na bojišti aneb se plíží zmrzačeny, číníce

nárok na podporu. Papírový proud bohatství: faleš, šálba, klam.

Mír v Brestě a legie

V Rusku zmocnili se vlády tzv. maximalisté, či bolševici s Leninem a Trockým v čele. Ti neprodleně navrhli tříměsíční příměří na všech frontách. Centrální mocnosti oběma rukama chopily se této příležitosti, o příměří počalo se jednat 4.12. a 7.12. a vyjednáno na 10 dnů, potom na 3 měsíce. Tím počala ona zrada a špatnosti plná komedie, jež vyvrcholila Tříměsím Brest-Litovským. Němci tu vši špatnosti své slavili korunou. Podplativše vůce bolševiků, vyjednali s nimi pakt, jímž ubohý ruský lid dán oběma na pospas. Rusko, kolos, o jehož moci a vnitřní síle měli jsme pojmy přehnané, rozpadlo se v řadu států a ve velkoruské republice rad zavládl hrůzný teror.

9.2.1918 uzavřen byl mír s novým státem Ukrajinou, zároveň prohlásil Trocký, že se vzdává války bez uzavření míru a nařídil demobilisaci ruské armády. Němci se s tím neuspokojili, a když mír jimi diktovaný nebyl zdánlivě přijat, nastoupili pochod do Ruska. Ačkoliv Lenin a Trocký podepsali mír, Němci a Rakušané okupovali část Ruska a téměř celou Ukrajinu, odkud doufali dostat potraviny. Naděje ta zklamala. Zde se srazili s českými legiemi, jež po zradě Ruska chtěli nastoupiti přes Sibiř a Ameriku do Francie. Bolševici tajně Němcům sloužící chtěli zameziti československému vojsku odchod tento a vznikl boj, jež s napětím sledoval celý svět. Naše vojsko zahradilo Němcům cestu ke zdrojům Sibiře, a tím valně přispělo k jejich porážce. V létě 1918 s utajeným dechem jsme sledovali boj našich legií na Uralce a Sibiři.

Pokračování příště.

Zveřejňuje: Jar. Brizová
kronikářka

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narození

- 21.10.93 Anna Žampová
Křičov 15
- 22.10.93 Martin Zhouf
Loučná Hora 28
- 30.10.93 Pavlína Křepelová
Smidary 126
- 10.12.93 Martina Prokešová
Smidary 223
- 14.12.93 Eliška Palínová
Smidary 146
18. 1.94 Tomáš Vlček
Červeněves 31



Sňatky

- 30.10.93 Martin Pařízek
Starý Bydžov 82
Kateřina Kořínková
Starý Bydžov 106
- 30.10.93 Gejza Dávid
Smidary 329
Světлана Lomakinová
Doněck, Ukrajina
- 6.11.93 Josef Ornst
Milovice 63
Blanka Kleinová
Ostroněš 199
- 20.11.93 Aleš Král
Červeněves 53
Jana Lubasová
Smidary 327
- 20.11.93 Pavel Vrabec
Loučná Hora 20
Štěpánka Kočová
Loučná Hora 20
- 27.11.93 Luděk Nosek
Loučná Hora 37
Dita Štodtová
Praha 3

Úmrtí

- 16.9.93 Jaroslav Kleňhar
Červeněves 50
- 15.10.93 Josef Brodský
Chotělice 90
- 18.12.93 Milada Žampová
Křičov 39
- 25.12.93 Alois Klepl
Smidary 117
- 9.10.93 Josef Fialka
Smidary 327
- 28.10.93 Josef Ulradovský
Smidary 153
- 20.12.93 Josef Viták
Smidary 270
30. 1.94 Oldřich Rygl
Chotělice 12

Významné životní jubileum – **platinovou svatbu** – oslavili dne 9.2.1994 manželé Marie a Ladislav Macákové ze Smidar čp. 281. Nejstarší manželský pár naší obce navštívil starosta J.Šefara a matrikářka M.Zavadilová. Jubilanům popřáli hodně zdraví a spokojenosti do dalších let a předali jim dárkový balíček a květiny.

M. Zavadilová
matrikářka

Město (280 m, 7 700 obyv. — 1. tajenka) v údolí řeky (2. tajenka)
15 km východně od České Lípy. Kostel je mohutná barokní stav-
ba od Santina de Bossi; od něhož je i kaple (3. tajenka), u níž se
konávaly pašijové hry.

Pomůcka: Amalín, Erin, potanin.

PRO CHVÍLE ODDECHU

	OSAMOCENA	DRUHÁ TAJENKA	ZNÁMKOVÝ PŘETISK	PYSK	SLOVENSKÁ ŘADOVÁ ČÍSLOVKA		DĚTSKÝ POZDRAV	A SICE	HUDEBNÍ ZNAČKA	ESPER. „DRAMA“	FRANC. ŘEKA		TŘETÍ TAJENKA	JMÉNO PSA
TĚLESNÁ CVIČENÍ						ČÍNSKÝ MEDVĚD PANAMSKÝ OSTROV						LIDOVÝ SOUHLAS		
ZARÍZENÍ NA VÝROBU AC PROUDU												ESPER. SPOJKA ŽENSKÉ JMÉNO		
SPZ MOSTU			ANGLICKY „CAJ“ NĚMECKÉ MĚSTO				MUŽSKÉ JMÉNO ŠLĚPĚJ				SLOVENSKÁ OBEČ JAPONSKÁ SOPKA			
KAVKAZSKÁ VESNICE				ZN. OBRÁB STROJŮ SPZ LITOMĚŘIC				MORAVSKÁ OBEČ MUŽSKÉ JMÉNO						
	ČÁSTI HLAVY ČESKÝ HUDEBNÍK								SLOVENSKÝ „UŽITEK“ DRUH UMĚ. LÉ HMOTY					POZDRAV
KARABÁC						ESPER. „VEJCE“ LATINSKÝ POZDRAV				RUSKÁ ŘEKA NĚMECKÝ „SMRT“				
VOJENSKÁ STŘELA					POVEL PRO PSA MEZINÁR. ŘEČ						CITOSL. POCHOPENÍ TĚLESNÉ POCITY			
SPZ OLOMOUCE				ZTUŽENÝ TUK SLOVENSKÁ ŘEKA				TENISOVÝ VÝRAZ ŽENSKÉ JMÉNO				INICIÁLY ZMĚLIKA ČESKÝ HEREC		
CITOSL. VYSMĚCHU			PŘEDLOŽKA ZN. ZUBNÍ PASTY				VODNÍ POTRUBÍ ZNAČKA KOSMETIKY							
	LESKLÝ NÁTER	ŠPANĚLSKÝ „ZLATO“ STAROAR- MÉN. MĚSTO				ZN. CITL. FILMŮ NÁSTRAHY PYTLÁKA				SLOVENSKÝ „TLAPA“ ANGLICKÝ „MUŽSTVO“				
ČESKÝ MALÍŘ					ANGLICKÝ „OLEJ“				CHEMICKÝ PRVEK SPZ TŘEBÍČE					
RUSKÉ MĚSTO					ŠLECH- TIČNA								RUSKÝ CESTO- VATEL	SLOVENSKÝ „KNEŽ“
SVATEBNÍ KVĚTINA					TURECKÁ HORA							ZN. LET. INDONÉSIE SICILSKÝ PŘÍSTAV		
									PRVNÍ TAJENKA					
										HRANICE POZEMKŮ	ZNAČKA ŽEHLIČEK DRAVÝ PTÁK			
									SUTINA MĚDI SE ZINKEM					
									KELTSKÉ JMÉNO IRSKA					UKAZOVACÍ ZÁJMENO
									NAD- HLAVNÍK (ASTR.)					
									ESPER. „ELÁN“					

úspora tepla až 25%

Nevyhazujte peníze oknem na ulici,
firma SILITĚS je Vám proto k dispozici!

M G FIRMA

SILITĚS

Vám nabízí nejen dokonalé utěsnění spár, ale také rychlou návratnost vložené investice v podobě ušetřené tepelné energie.

Spórami Vašich oken a dveří uniká velké množství energie. Nabízíme Vám moderní metodu dotěsnění spár pomocí silikonových tmelů. Výhodou tohoto způsobu je dokonalé utěsnění a trvalá těsnicí schopnost i při rozdílné dosedací ploše.

ŽIVOTNOST

těsnění dle výrobce je 20 let

ZÁRUKA

na prováděné práce je 1 rok

ZÁKLADNÍ CENA

je 28 Kč za 1m spáry

s dilatací do 10-15

Informace a objednávky:

tel. 0 4 4 8 / 2 2 1 2 7

Firma Silites, P MRAKOTA LUŽEC

J GOREL

140

SMIDARY 97

KREJČOVSTVÍ A STŘIHOVÁ SLUŽBA

KRÁLOVÁ LENKA

PŘIJÍMÁNÍ ZAKÁZEK

PO. A ČT. 8,00 - 19,00

Smidary 328
u zdravotního
střediska
nabízím:

dobře padnoucí a
perfektně ušité
oblečení,
výhodné ceny,
krátká doba ušití



MUDr. St. Keltner si dovoluje oznámit, že dne 21. února 94
otevřít soukromou zubní ordinaci v Novém Bydžově, Revo-
luční 217 /proti sokolovně/.